

РЕШЕНИЕ

№ 6

гр. София, 02.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 30.11.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Росица Драганова
Ралица Романова

при участието на секретаря М. Велева и при участието на прокурора Ютеров, като разглежда дело номер **1578** по описа за **2012** година докладвано от съдия Росица Драганова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от Комисия за финансов надзор (КФН), срещу решение от 03.01.2012 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 7 състав, по н.а.х.д. № 14219/2011 г., в частта му, с която е отменено частично относно наказанието по т. 1 и т. 4 Наказателно постановление (НП) № Р-10-598 от 12.04.2011 г., издадено от заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на ЗД [фирма] са наложени пет имуществени санкции в размер на по 1 000,00 (хиляда) лв. за всяко едно от петте констатирани административни нарушения по чл. 317а, ал. 3 от Кодекса за застраховането (КЗ). В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност и неправилност на съдебното решение, предмет на касационна проверка поради нарушение на материалния закон – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК). Поддържа се, че неправилно съдебният състав на СРС е приел, че е налице маловажен случай. Моли се отмяната на решението на СРС, в оспорената му част и постановяването на решение, с което да бъде потвърдено изцяло обжалваното НП.

Подадена е и касационна жалба от Застрахователно дружество [фирма] (ЗД [фирма]), чрез редовно упълномощения адвокат М. Г., срещу решение от 03.01.2012

г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 7 състав, по н.а.х.д. № 14219/2011 г., в частта му, с която е потвърдено частично Наказателно постановление (НП) № Р-10-598 от 12.04.2011 г., издадено от заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор”. В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност и неправилност на съдебното решение, предмет на касационна проверка, поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК). Касаторът релевира подробни съображения, с които обосновава твърдяната незаконосъобразност на решението, предмет на касационен контрол и на оспореното пред СРС НП. Моли отмяната на решението на СРС, в потвърдителната му част и постановяването на решение, с което да бъде отменено изцяло обжалваното НП. Позовава се на практиката на АССГ.

В съдебното заседание касаторът КФН се представлява от юрисконсулт К., която от негово име поддържа касационната жалба по съображенията, изложени в нея. Моли отмяната на обжалваното решение и постановяване на друго, с което спорното НП да бъде потвърдено изцяло. Оспорва касационната жалба на ЗД [фирма].

Касаторът ЗД [фирма] при условията на редовно призоваване не изпраща представител. В представена писмена защита оспорва жалбата на КФН и поддържа своята жалба.

Представителят на Софийската градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба на КФН.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, VII касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационните жалби:

Касационните жалби са подадени в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което са процесуално допустими и следва да бъдат разгледани досежно тяхната основателност.

По основателността на касационните жалби:

Разгледана по същество касационната жалба на КФН е неоснователна, а на ЗД [фирма] е основателна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу НП № Р-10-598 от 12.04.2011 г. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 от ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

След обсъждане на събраните по делото доказателства въззивният съд е възприел за установена следната фактическа обстановка: ЗД [фирма] е дружество осъществяващо застрахователна дейност. На 10.09.2010 г. с електронен подпис от страна на дружеството, в информационния портал на КФН, е постъпила информация относно сключени пет договора за задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите, подробно индивидуализирани в спорното НП и във въззивното съдебно решение. Така посочената информация е постъпила в информационния портал на КФН със закъснение от съответно 52 дни, 66 дни, 66 дни, 53 дни и 59 дни, след нормативно установения в КЗ срок за предоставянето ѝ. Тези обстоятелства били

установени от И. Л. на длъжност „експерт” в отдел „Проверки и дистанционен надзор”, дирекция „Проверки и финансов надзор” в управление „Застрахователен надзор” на КФН, като въз основа на тези констатации той съставил срещу ЗД [фирма] АУАН № Р-06-1117/19.10.2010 г., тъй като установил, че така постъпилата в КФН информация от страна на юридическото лице-застраховател е постъпила със закъснение след 46-я ден от датата на неговото сключване, а именно закъснение от 52 дни, 66 дни, 66 дни, 53 дни и 59 дни, поради което е приел, че е налице нарушение на разпоредбата на чл. 317а, ал. 3 от КЗ. Въз основа на така съставения АУАН и констатациите в същия е издадено и процесното НП за налагане на пет отделни имуществени санкции на касатора в размер на по 1 000,00 лв.

При така установеното от фактическа страна въззивният съд е приел, че на посочената в АУАН дата в КФН от страна на ЗД [фирма] е постъпила информация за сключени задължителни застраховки „Гражданска отговорност” на автомобилистите със закъснение повече от допустимото съгласно КЗ. Изложил е съображения, че административнонаказателното производство е образувано и срещу нарушителя е повдигнато административнонаказателно обвинение въз основа на АУАН, съставен от компетентен орган, в рамките на материалната и териториална компетентност на последния. Счел е, че словесното описание на констатираните нарушения съответства пълно и точно на цифровото изражение на административните нарушения, визирано в чл. 317а, ал. 3 от КЗ. Направил е извод, че обжалваното НП е издадено от териториално и материално компетентен орган, като същото съдържа всички необходими реквизити, визирани в ЗАНН. Описаната в същото фактическа обстановка съответства на посочената в АУАН, а словното описание на нарушението съответства на посочената в същото правна квалификация на чл. 317а, ал. 3 от КЗ. Намерил е също така, че процесното НП е издадено при правилно приложение на материалния закон по отношение на наложените наказания по т. 2, т. 3 и т. 5. Възприетата за установена фактическа обстановка, според въззивния съд, сочи съставомерност на деянията по смисъла на чл. 317а, ал. 3 от КЗ. Дружеството е осъществило от обективна страна състав на административно нарушение по смисъла на чл. 317а, ал. 3, във вр. с чл. 317, ал. 1, във вр. с чл. 294, ал. 4, във вр. с ал. 1 от КЗ. Информацията в КФН е постъпила извън нормативно установените в КЗ срокове за предоставянето ѝ - със закъснение от 52 дни, 66 дни, 66 дни, 53 дни и 59 дни. Мотивирал се е, че по отношение на нарушенията по т. 1 и т. 4, предвид незначителния срок на закъснение е налице маловажен случай, поради което е отменил НП в тази му част. Доколкото нарушението е извършено от юридическо лице съдът не е изследвал въпроса относно субективната съставомерност на деянието. Относно определената от страна на АНО имуществена санкция по т. 2, т. 3 и т. 5 от НП е счел, че е в границите, визирани в нормата на чл. 319, ал.1, т. 2 от КЗ, а предвид степента на обществена опасност на нарушението, съдът е намерил, че имуществена санкция от 1 000,00 (хиляда) лева се явява справедлива. Изложил е подробни мотиви във връзка с направените в жалбата възражения от ЗД [фирма]. В заключение след като е преценил, че в хода на административнонаказателното производство не е допуснато съществено процесуално нарушение, обосноваващо отмяна на обжалваното наказателно постановление и доколкото НП е материално законосъобразно и справедливо, в частта му относно наложените имуществени санкции по т. 2, т. 3 и т. 5 е направил извод, че НП следва да бъде потвърдено в тази му част.

Административен съд София - град, VII касационен състав, след съвещание,

намира, че постановеното от районния съд съдебно решение е правило и законосъобразно, в частта му, с която е отменено НП № Р-10-598/12.04.2011 г. Ето защо, касационната жалба на КФН е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде отменено в частта му, с която е потвърдено НП № Р-10-598/12.04.2011 г. и оставено в сила в отменителната му част по следните допълващи съображения:

Съгласно чл. 294, ал. 1, във вр. с ал. 4 от КЗ всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка "Гражданска отговорност" (ГО) на автомобилистите в Р. Б. посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги, представя на Комисията за финансов надзор ежеседмично до втория работен ден на следващата седмица справка за сключените и за прекратените застрахователни договори към края на предходната седмица. Санкционната разпоредба на чл. 317а, ал. 3, във вр. с ал. 1 и ал. 2 от КЗ предвижда, че когато информацията за сключването на застрахователен договор по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите е представена със закъснение, по-голямо от това по ал. 1 – след 45-тия ден или по ал. 2 – след 60-тия ден, ако договорът е сключен в периода 15.12. – 15.02., се налагат наказанията по чл. 319 от КЗ – тоест, имуществена санкция от 1 000,00 до 20 000,00 лв. - за юридическо лице. При повторност наказанието е от 2 000,00 до 40 000,00 лв.

Съдът намира, че в спорното НП липсва изчерпателно описание на нарушенията, на обстоятелствата, при които са извършени и на доказателствата, които ги потвърждават. Видно от съобразителната част на спорното НП, АНО е приел, че застрахователното дружество е представило в КФН информация за сключени застрахователни договори по задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите по реда на чл. 294, ал. 4, във вр. с ал. 1 от КЗ в периода след 46-тия ден, включително, от датата на тяхното сключване, с което е нарушило чл. 317а, ал. 3 от КЗ. Така дадено описанието на вменените на дружеството нарушения в посочената норма не е достатъчно ясно и не може да изпълнява функцията на нарушена норма по смисъла на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН. В своята диспозиция тя не съдържа правило за поведение, нарушението на което да обоснове законосъобразно налагане на административно наказание. Посочването на санкционната разпоредба на чл. 317а, ал. 3 от КЗ не е достатъчно, за да обоснове законосъобразно ангажиране на отговорността на дружеството. Задължението за предоставяне на информация в КФН в процесната хипотеза произтича от нормата на чл. 294, ал. 4 от КЗ, а сроковете за изпълнение на това задължение са регламентирани в ал. 1 на същата разпоредба. Член 294 не е посочен като нарушен от ЗД [фирма], както в съставения АУАН, така и в издаденото въз основа на него НП. В последното двукратно е посочено, че дружеството е извършило нарушение на чл. 317а, ал. 3 от КЗ. Тази разпоредба, както по-горе се посочи, е санкционната норма и нейното посочване не може да замести необходимостта от посочването на законните разпоредби, които са били нарушени. Освен това, административнонаказващият орган е следвало да привърже посочената правна норма на чл. 317а, ал. 3 от КЗ към една от хипотезите по предходните две алинеи, поради препращащия ѝ характер, което не е сторено. Предвид така изложеното, съставът на касационния съд приема, че при издаването на АУАН и НП са нарушени изискванията на чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН, които гарантират както правото на защита на нарушителя, така и съдебния контрол за законосъобразност на санкционния акт. Нарушаване на правото на защита във всички случаи води до порочност на издаденото НП, тъй като представлява съществено

процесуално нарушение.

На следващо място, АНО е възприел обстоятелствата, изложени в АУАН, без да предприеме самостоятелен анализ. Той е следвало да обсъди съответните изпълнителни деяния на всяко от нарушенията и е следвало да обоснове налагането на пет отделни имуществени санкции при приетото осъществяване на състава на чл. 317а, ал. 3 от КЗ, във вр. с чл. 294, ал. 4, във вр. с ал. 1 от КЗ. Като не е направил това, АНО е нарушил правото на защита на санкционираното дружество в пълен обем. Това от своя страна е довело до порочност на спорното НП, тъй като представлява съществено процесуално нарушение.

В спорния санкционен акт няма правилно посочена дата на извършване на нарушенията, за които е ангажирана административнонаказателната отговорност на ЗД [фирма]. В АУАН и НП следва еднозначно да е посочена датата на извършване на нарушението (чл. 43, т. 3, предл. първо от ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5, предл. второ от ЗАНН). Видно от процесните АУАН и НП като такава е посочена 10.09.2010 г. за всяко от петте нарушения. Тоест, АНО е приел, че датата на извършване на нарушенията е тази, на която е подадена информацията за сключените договори в КФН, което е незаконосъобразно. За дата на извършване на твърдяните нарушения е следвало да се приеме тази, на която е изтекъл срокът за представянето на информацията в КФН поотделно за всяко от тях. Вярно е, че процесните нарушения се осъществяват чрез бездействие. Макар и да има продължителен характер, поради своето естество, нарушението чрез бездействие има начален и краен момент. Затова денят, в който е изтекъл предвиденият в КЗ срок за представяне на информацията е денят, който е следвало да бъде посочен в АУАН и НП като дата на извършване на нарушението. Неспазването на чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН е винаги съществено нарушение в административно-наказателното производство, защото води до ограничаване правото на защита на административно-наказаното лице. Също така прави невъзможно упражняването на съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното НП. Съдът в производството по обжалване на наказателните постановления по реда на чл. 59 - чл. 63 от ЗАНН следва да установява съществуването или несъществуването на описаното в наказателното постановление административно нарушение и съответно съпоставянето на фактически установеното действие или бездействие на жалбоподателя със съответната законова норма, регламентираща същото като административно нарушение. Установяването в хода на съдебното производство на съществуването или несъществуването на описаното в НП административно нарушение предпоставя индивидуализацията на съответното административно нарушение съобразно всички изисквания на чл. 57 от ЗАНН, което в настоящия случай не е направено. Отделно от това, констатираното нарушение пречи да се определи началният момент, от който започват за текат сроковете по чл. 34 от ЗАНН и абсолютната погасителна давност за административно-наказателното преследване.

По гореизложените съображения, касационната инстанция намира, че решението на СРС, предмет на касационен контрол, е правилно и законосъобразно в частта му, с която е отменено НП № Р-10-598/12.04.2011 г., в частта на наложените имуществени санкции по т. 1 и т. 4, поради което следва да бъде оставено в сила и да бъде отменено в частта му, с която е потвърдено НП № Р-10-598/12.04.2011 г., в останалата му част.

Ето защо и на осн. чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от

ЗАНН, Административен съд София - град, VII касационен състав, след съвещание,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 03.01.2012 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 7 състав, по н.а.х.д. № 14219/2011 г., В ЧАСТТА, с която е отменено относно наложените наказания по т. 1 и т. 4 Наказателно постановление № Р-10-598 от 12.04.2011 г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор”.

ОТМЕНЯ решение от 03.01.2012 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 7 състав, по н.а.х.д. № 14219/2011 г., В ЧАСТТА, с която е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-598 от 12.04.2011 г., издадено от заместник-председателя на Комисия за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор”.

ОТМЕНЯ изцяло Наказателно постановление № Р-10-598 от 12.04.2011 г., издадено от заместник-председателя на Комисия за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което на ЗД „Б. И.” са наложени пет имуществени санкции в размер от по 1 000,00 (хиляда) лв., на основание чл. 319, ал. 1, т. 2 от КЗ, за нарушения на чл. 317а, ал. 3 от КЗ.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.